NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMESOVÁ 7

PRÍPAD ČIERNEHO KOČA

COOBOO

Enola Holmesová
Prípad čierneho koča

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO
BOO

Nancy Springer
Enola Holmesová – Prípad čierneho koča – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ENOLA HOLMESOVÁ 7

PRÍPAD ČIERNEHO KOČA

Nancy Springer

Enola Holmesová 7

PRÍPAD ČIERNEHO KOČA

COO BOO

Teanne Byertsovej, mojej dlhoročnej kamarátke

PROLÓG

z pera Sherlocka Holmesa, 1889

Tí z vás, ktorým je známa moja úspešná kariéra prvého súkromného detektíva na svete, určite neprehliadli senzačný spôsob, akým londýnsku scénu ovládol ďalší príslušník rodu Holmesovcov s podobnými záujmami. Konkrétne mám na mysli svoju oveľa mladšiu sestru Enolu. Mnohí ľudia považujú jej trúfalé priťahovanie pozornosti na verejnosti za škandalózne a poľutovaniahodné, niektorí dokonca hovoria o mojom zlyhaní, pretože som údajne nad ňou stratil kontrolu. Preto vítam túto príležitosť logicky a nezaujato objasniť svoj vzťah s Enolou Eudoriou Hadassah Holmesovou.

Aby som sa hneď v zárodku vyhol akémukoľvek podozreniu zo sentimentálnosti, dovoľte mi poznamenať, že na svoju sestru, teda Enolu, nemám z detstva absolútne žiadnu spomienku. Do júla 1888 som ju viac-menej nepoznal. V roku 1874, keď sa narodila, som sa chystal odísť z domu, osamostatniť sa a študovať. Nepríjemné narušenie domáceho života spôsobené jej príchodom na svet môj odchod nakoniec ešte urýchlilo. Počas nasledujúcich rokov som ju stretával iba príležitostne

a zakaždým to vo mne ako v správnom džentlmenovi vyvolalo prirodzený odpor k tomuto zababranému, nevyvinutému ľudskému exemplári.

V čase, keď sme pochovávali nášho otca, mala Enola štyri roky a ešte si nevedela ani len poriadne utrieť nos. Nespomínam si, že by som s ňou vtedy viedol nejakú zmysluplnú konverzáciu.

Najbližšie som ju videl po desiatich rokoch od otcovho pohrebu, onoho júla 1888.

A nebolo to len tak náhodou. Nečakané a nevysvetliteľné zmiznutie matky – našej matky – priviedlo mladú Enolu k rozhodnutiu povolať mňa a môjho brata Mycrofta z Londýna.

Keď náš vlak dorazil do cieľa na rodnom vidieku, Enola nás čakala na železničnom nástupišti a pripomínala mladého bociana. Na štrnásťročné dievča bola pozoruhodne vysoká. Oblečené mala šaty, ktoré nedokázali zakryť jej kostnaté nohy, chýbali jej rukavice aj klobúk. Vietor sa postaral o to, že jej vlasy vyzerali ako vrabčie hniezdo. S Mycroftom sme ju považovali za dieťa ulice, vôbec sme ju nespoznali, až kým sa nám neprihovorila: „Pán Holmes? A… é… pán Holmes?“

Bola ako nevycválané žriebä, chýbali jej spôsoby a Mycroftove otázky ju zjavne miatli. A tak, keď sme nakoniec dorazili do Ferndell Hallu, sídla našej rodiny, bol som presvedčený, že moja sestra je zrejme ešte o čosi hlúpejšia než ktorákoľvek iná predstaviteľka ženského pokolenia.

Keď sme boli na mieste činu, s Mycroftom sme dospeli k záveru, že našu matku nikto neuniesol, ale ako pravá sufražetka

jednoducho utiekla. Nejako zvlášť nás to neznepokojilo, pretože poslúžila reprodukčnému účelu a vo svojom veku už bola nielen nepoužiteľná, ale aj nenapraviteľná. Zato s Enolou bolo treba niečo urobiť… keďže sme usúdili, že šanca na jej záchranu ešte existuje. Ignorovali sme jej nezmyselné protesty a zariadili sme, aby ju prijali na vynikajúcu školu v nádeji, že ju v budúcnosti dobre vydáme.

Do Londýna sme sa s Mycroftom vrátili s pocitom, že sme si splnili svoju povinnosť.

Naša sestra však do školy nikdy nedorazila. Cestou tam sa jej totiž podarilo zmiznúť.

Ako si to mohla dovoliť? Toľká nevďačnosť!

Počas nasledujúcich dní som ja, Sherlock Holmes, najlepší detektív na svete, venoval všetky svoje schopnosti pátraniu po hlúpom dievčati na úteku, pravdepodobne prezlečenom za chlapca – lenže po Enole ani stopy. Na moje veľké zdesenie mi nakoniec správu o nej podal inšpektor Lestrade zo Scotland Yardu.

Prezliekala sa za vdovu.

Za vdovu! Vtedy som si prvý raz uvedomil, že som ju podcenil.

Zjavne musela mať aspoň aký-taký rozum, pretože vydávať sa za vdovu znamenalo úplne si zahaliť tvár, pridať si desať i viac rokov, a odradiť tak každého, aby sa k nej priblížil.

Lenže ako vdova bola nápadná. Vystopoval som ju až do Londýna, hoci sa mi nechcelo veriť, že má v sebe toľko drzosti, aby sa tam odvážila ísť. No a v Scotland Yarde som natrafil na

istého mladého aristokrata, ktorý mi povedal, že ho pred únoscami zachránilo dievča prezlečené za vdovu! Hneď však dodal, že teraz je oblečené ako stará panna s cvikrom.

Znásobil som svoje úsilie, len aby som ju našiel a zachránil pred nástrahami Londýna. Bohužiaľ, nemal som žiadnu jej podobizeň, ktorú by som mohol dať do novín. Nikdy ju nikto nefotografoval. Zato som mal v rukách veľmi zaujímavý a veľa prezrádzajúci zošit s rébusmi, ktorý jej dala naša matka. Keď som zistil, že tie dve tajne komunikovali prostredníctvom osobných správ v *Pall Mall Gazette*, zverejnil som tam vlastnú správu, v ktorej som predstieral, že som matka, a požiadal som Enolu, aby sa so mnou stretla. Ona však môj trik nejako odhalila, a zatiaľ čo som bol v Britskom múzeu a čakal, kedy sa na ňu vrhnem, dostala sa do môjho bytu a zošit si vzala! Keď moja domáca povedala, že vyzerala ako chudobná pouličná predavačka trasúca sa od zimy, spomenul som si, že som ju vlastne minul, keď som odchádzal z domu!

Začal som sa o ňu báť ešte viac, pretože som si uvedomil, že by naozaj mohla byť chudobná. A tak som sústredil svoje pátranie na štvrte bedárov, kde som jednu mrazivú zimnú noc stretol sestru ulice, nemú mníšku zahalenú do čierneho rúcha, ktorá slúžila chudobným. Dokonca mi ponúkla sušienku. Krátko nato mi vložila do náručia omdlievajúcu ženu a stručne mi opísala zloducha, ktorý jej ublížil. Spoznal som hlas tej „nemej" mníšky a úprimne šokovaný som si uvedomil, že patrí mojej sestre! Snažil som sa ju zadržať, ale pohrozila mi dýkou a zmizla v tme. Ani londýnska polícia ju nenašla.

Keď som sa ráno porazenecky vrátil do svojho bytu, našiel som tam jej habit! Mala tú drzosť, odvahu, priam až trúfalosť, že sa schovala u mňa doma, zatiaľ čo ja som ju hľadal vonku!

Mimochodom, tou dýkou toho zloducha poriadne dokatovala, len aby zachránila zmienenú dámu.

Moja sestra sa zjavne vedela o seba postarať, ale nemohol som nechať to čertovské dievčisko v londýnskych uliciach ako nejaký divý samorast! Jednoducho som ju musel zachrániť. Lenže zo zimy bola jar a napriek môjmu maximálnemu úsiliu nebolo po Enole ani stopy.

Potom si všetku moju pozornosť vyžiadalo nevysvetliteľné zmiznutie môjho drahého priateľa doktora Watsona. Týždeň som nejedol ani nespal, rovnako ako môj brat Mycroft, ale nedokázali sme ho vypátrať. Nakoniec sme ho my dvaja ani nezachránili… Urobila to naša sestra! Odkaz v novinách *E. H.*, čiže Enola Holmesová, nás zaviedol rovno k úbohému Watsonovi, ktorý bol zavretý v ústave pre duševne chorých.

Pri všetkej pokore, vôbec som netušil, ako sa Enole tento husársky kúsok podaril.

Rovnako som netušil ani to, kde v Londýne býva či ako sa dokáže uživiť. A teraz, milý čitateľ, spomeň si, prosím, na tú omdletú dámu, ktorú mi dávnejšie vložila do náručia. Krátko po Watsonovom návrate sa tá istá dáma stala obeťou vynúteného sobáša a mňa najali, aby som ju zachránil. A tak som počas istej noci tajne navštívil sídlo, kde ju podľa mojich odôvodnených predpokladov mali držať v zajatí. Celý v čiernom, so zamaskovanou tvárou som sa vkradol do zadnej záhrady a –

skončil som v rokline! Nakoniec to bola len priekopa, ale dosť hlboká, takže som si pri dopade bolestivo zranil členok.

A svoju hrdosť. Človek nepočíta s tým, že uprostred mesta narazí na ha-ha priekopu, „plot" zapustený do zeme, a predsa som sa v nej ocitol uväznený, neschopný sa aspoň pokúsiť odtiaľ vyliezť.

A tak som sedel na nepohodlných skalách a členok mi medzitým natoľko opuchol, že som musel vreckovým nožíkom prerezať šnúrky, aby som si vyzul topánku. V tej tme to nešlo úplne ľahko, takže som pritom celý čas potichu nadával.

Až kým som nad sebou nezačul ženský hlas, ktorý si zo mňa uťahoval: „Že sa nehanbíš!"

V prvej chvíli som sa zľakol a chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätal. „Kto je tam?" zareagoval som, ale po ďalších slovách som opäť zalapal po dychu: *„Enola?!"*

Áno, bola to ona. Hodila mi dole obväz a ploskačku s koňakom a potom sa zdanlivo nemotorne vyšplhala na strom, s lanom medzi zubami. Pripevnila ho ku konáru a ako nejaká odrastená opica so žuchnutím skočila na druhú stranu priekopy, v ktorej som bol uväznený. Očakával som, že mi to lano podá, aby som sa dostal von, ale nie. Vydala sa sama zachrániť uväznenú lady a ja by som v tej jame zrejme trčal dodnes, keby von nevyšiel pán domu so synom a Enola nemusela zmeniť plány. Nakoniec mi v tej ošemetnej situácii pomohla dostať sa von z priekopy kúsok od plota, ale zranenú nohu som mal takmer nepoužiteľnú, preto ma musela podopierať, aby som dokázal odkrivkať preč z dostrelu barónovej zbrane.

Môj brat Mycroft zaiste nikdy nepochopí, prečo som cítil povinnosť nechať ju odísť, keď sme boli konečne v bezpečí. Ani mi to neodpustí. Lenže mňa k tomu donútila vďačnosť a zmysel pre česť. Podali sme si ruky a rozišli sa – ona za slobodou, ktorú potrebovala ako divoký poník. Upokojilo ma, keď som zaregistroval, že má na sebe sukňu, a nie nohavice.

Dva dni nato ma Enola poverila, aby som sa postaral o tú nešťastnú dámu, ktorú zachránila pred núteným sobášom. Potom sme sa nevideli až do nasledujúceho mesiaca, keď som ju úplne náhodou stretol v dome Florence Nightingalovej. Mala okuliare, na sebe tmavé úzke šaty s atramentovomodrými rukavičkami a na hlave pánsky klobúk. Vyzerala ako študentka, ale musím sa pochváliť, že tentoraz som ju hneď spoznal.

Lenže opäť utiekla.

Prenasledoval som ju až na strechu domu, ale vyliezla cez okno, zošuchla sa po mohutnom dube na zem a upaľovala preč ako zajac.

Nahnevaný a zároveň plný obdivu som sa pustil do úlohy, ktorou ma poverila slečna Nightingalová: mal som nájsť nejakú nezvestnú ženu, istú pani Tupperovú. Pozisťoval som, čo sa dalo, a nasledujúcu noc som sa ako vetchý starec so šedivými fúzmi presunul k istému honosnému domu, akoby som v stoke hľadal nejaké mince. Doslova ma ohromilo, keď oproti mne prešla cez cestu jednoducho oblečená dáma, zjavne aristokratického pôvodu, vyšla po schodoch k vchodovým dverám a elegantne zabúchala mosadzným klopadlom. Bola to Enola! Nedokázal som ju zastaviť. Skôr ako vošla na to nebezpečné

miesto, aspoň som ju sledoval cez okno. Mal som o jej bezpečnosť také obavy, že keď ju zaviedli hore na poschodie, dokonca som sa vyšplhal po múre domu. Držal som sa popínavých rastlín, tvár som si pritlačil ku sklu, aby som videl dovnútra, a ona – pozrela sa rovno na mňa a žmurkla! Tak ma to zaskočilo, že som bezmála stratil rovnováhu a spadol. A, ako sa už stalo žalostným zvykom, vzápätí ma opäť prekabátila. Len čo sa vchodové dvere rozleteli a ja som musel použiť chmaty bojového umenia džiu-džicu na darebáka, ktorý sa práve vyrútil z dverí, Enola zmizla zadným vchodom aj s pani Tupperovou, ktorú odviedla do bezpečia domu slečny Nightingalovej.

Na druhý deň sa mi z ukričanej konverzácie cez načúvací prístroj podarilo zistiť, že úbohá hluchá a stará pani Tupperová bola Enolinou domácou. S určitým vzrušením som usúdil, že Enola by ju v dome slečny Nightingalovej mohla navštíviť. A tak som na ňu striehol aj so svojím spoločníkom Reginaldom.

Do rezidencie denne vchádzali desiatky ľudí, a keďže som čakal všedne vyzerajúce dievča, vôbec som nezaregistroval pôvabnú dámu v parádnom modrom kostýme z troch rozličných látok. Lenže Reginald, miláčik mojej sestry, úpenlivo kňučal a ťahal za vôdzku! Pustil som ho, a keď k nej pribehol – neveril som vlastným očiam! –, tá „dáma“ sa s ním zvítala so smiechom a slzami a bez okolkov si k nemu sadla na zem, aby ho objala. Keď videla, ako sa na ňu pozerám, usmiala sa a ochotne prijala moju ruku, aby sa jej ľahšie vstalo. Myslím si, že vycítila, že sa na ňu už „nepozerám zhora“ v žiadnom zmysle slova.

Tak sme sa opäť stretli… a nebolo to bez komplikácií, pretože v ten istý deň mi znovu unikla. Zostali sme však v kontakte a len o niekoľko dní neskôr sa mi ju podarilo dostať vo veľmi honosnej garderóbe do jednej drožky spolu s naším bratom Mycroftom.

Po tom, čo strávil iba jediný večer so svojou neuveriteľnou sestrou a pomohol jej v labyrinte londýnskych lodeníc nájsť nezvestnú vojvodkyňu, dospel k takmer rovnakému záveru ako pred ním ja:

Enola nepotrebuje ochranu.

Enola nepotrebuje navštevovať dievčenskú internátnu školu.

A ani sa nepotrebuje vydať. Naozaj. Bože, pomôž každému mužovi, ktorý by bol taký neopatrný, že by si ju vzal za ženu!

Nasledujúci deň, na Enoline pätnáste narodeniny, sme sa všetci traja zišli u mňa v byte a dali si čaj a tortu. Z listu, ktorý sa mi nedávno dostal do rúk, sme sa dozvedeli, prečo naša matka utiekla: jej dni boli zrátané, strávila ich bez ohľadov na spoločenské konvencie a teraz bola mŕtva.

Enola vyronila zopár sĺz, ale úsmevov rozdala viac. Prišla o matku, no získala bratov.

Mycroft s ňou uzavrel mier a ja som si ju obľúbil. Všetko bolo v poriadku.

Alebo som sa tým aspoň upokojoval, naivne neschopný predvídať, že by mohla svoj neprehliadnuteľný nos strčiť do jedného z mojich prípadov…

PRVÁ KAPITOLA

Po našom zmierení s bratmi v lete 1889 som strávila august s kóliou Reginaldom vo Ferndelli, vidieckom sídle, kde som vyrastala. Bola som šťastná. Po návrate do Londýna, do mojej bezpečnej, i keď pomerne sparťansky zariadenej izby v Profesionálnom dámskom klube, som si kúpila nádherné nové šaty z marhuľového fuláru s mierne naberanými rukávmi a úzkou klinovou sukňou, v ktorých som bola sama sebou – štíhla, nezamaskovaná. Postava tvaru „presýpacích hodín" konečne vychádzala z módy, hoci to bolo v čase, keď som už nepotrebovala výplne hrudníka či regulátory bokov, aby som sa skryla pred Sherlockom a Mycroftom. Nevedela som sa dočkať, kedy bratov opäť uvidím – už ako autentická Enola Holmesová!

Lenže z dní sa stal týždeň, potom dva, august sa zmenil na september, a ja som od nich nedostala nijaké správy.

Dobrá nálada ma celkom prešla a opäť sa dostavil známy pocit osamelosti, ktorá je zrejme mojím osudom. Aj moje meno Enola je odzadu *alone*, čo znamená *sama*.

Chcela som si kúpiť klobúk, ktorý by sa hodil k marhuľovým šatám, ale ani vyhliadka tejto príjemnej činnosti ma nevytiahla z mojej otupenosti. A tak som jedno krásne slnečné popoludnie namiesto behania po obchodoch skľúčene sedela v klubovom salóniku, keď mi slúžka priniesla odkaz na mosadznom podnose. „Ten pán povedal, že počká na vašu odpoveď, slečna."

Môj milý čitateľ vie, že muži majú vstup do Profesionálneho dámskeho klubu prísne zakázaný.

Nikdy ma nijaký džentlmen nenavštívil, preto odkaz musel byť od jedného z mojich bratov. S najväčšou pravdepodobnosťou od Sherlocka, pretože Mycrofta by len ťažko niečo prinútilo vybočiť z trasy vytýčenej jeho bytom na ulici Pall Mall, vládnou kanceláriou vo Whitehalle a klubom Diogenes. Srdce mi preto poskočilo, keď som siahala po liste napísanom na kancelárskom papieri.

Rozložila som ho, ale skôr než som začala čítať, pozrela som sa na podpis.

Doparoma! Bol to len doktor Watson. Napísal:

Drahá slečna Enola,
som si istý, že Váš brat Sherlock by dôrazne nesúhlasil s tým, že sa na Vás obraciam, ale ako jeho priateľ a zároveň lekár cítim povinnosť Vás informovať o jeho znepokojujúcom stave. Zaiste mi bude túto moju iniciatívu zazlievať, ale napriek tomu Vás musím požiadať, aby ste ho spolu so mnou navštívili.

Možno neviete, že má sklony k melanchólii — a ja dúfam, že Vaša prítomnosť by mohla pomôcť jeho stav zlepšiť. Čakám na Vašu odpoveď.

Váš pokorný služobník
doktor John Watson

Srdce sa mi rozbúchalo. Sherlock je v znepokojujúcom stave? Čo tým chce Watson povedať?

Okamžite musím ísť za ním!

Vyskočila som na nohy a prikázala slúžke: „Odkážte tomu pánovi, že za ním hneď prídem." Rozbehla som sa do svojej izby po najnovšie topánky. Mala som totiž obuté jemné hodvábne papuče vhodné len do interiéru, ktoré by sa mi na ulici roztrhali. Našla som primerané rukavičky, uhladila si rozstrapatené vlasy, nasadila na ne klobúk a schmatla slnečník. Moderná dáma nesmie za žiadnych okolností vyjsť von bez slnečníka, vejára alebo aspoň vreckovky – skrátka, niečoho pekného, čo bude držať v ruke.

Milý čitateľ si už určite všimol, že som našla záľubu v módnom oblečení a rada vyzerám dobre. Až natoľko, že mi napadlo ísť sa prezliecť, ale nakoniec som to zavrhla. Namiesto toho, aby som nechala doktora Watsona čakať na rozpálenom chodníku dlhšie, než bolo nutné, radšej som sa uistila, že bodkované taftové šaty, ktoré som mala na sebe, sú dostatočne elegantné.

Keď som vybehla z vchodových dverí Profesionálneho dámskeho klubu, milý pán doktor čakal vedľa dvojkolesovej drožky, do ktorej mi za sprievodu bežných zdvorilostných fráz pomohol nastúpiť. Potom sa usadil vedľa mňa a vyzval kočiša, aby nás odviezol na Baker Street.

Samozrejme, v prvom rade som sa musela povypytovať na bežné veci, ako napríklad či sa jemu a jeho manželke darí. Doktora Watsona som mala veľmi rada a dúfala som, že z tónu môjho hlasu vycíti moju náklonnosť. Keby som k nemu neprechovávala také sympatie, túto úvodnú konverzáciu by som nevychovane preskočila, pretože som predovšetkým chcela vedieť, čo je s mojím bratom.

„A Sherlock? Čo vás na ňom znepokojuje, pán doktor?"

Ten láskavý muž si vzdychol a v jeho úprimných hnedých očiach sa mihli obavy. „Posledných desať dní Holmes nepretržite venoval svoje úžasné schopnosti prípadu týkajúcemu sa tajných dokumentov námorníctva, ktoré niekto ukradol. Súviselo to s haváriou lode *Princess Alice* a so vzácnym druhom malajzijského pavúka. Pracoval v kuse bez prestávky a jeho telo bolo vystavené záťaži až na hranici kolapsu. No a teraz, keď je celá záležitosť vyriešená, upadol do hlbokej depresie. Vo chvíli triumfu, keď ho vodcovia nášho národa chvália v sálach parlamentu, on odmieta opustiť svoj príbytok aj čokoľvek zjesť. Dnes ráno som použil všetky svoje presvedčovacie schopnosti, aby som ho dostal aspoň z postele." Doktor Watson, ktorý celý čas hovoril k podlahe drožky, teraz zdvihol zrak a nijako sa nepokúšal skryť svoje obavy. „Nabádal som ho, aby sa oholil a ob-

liekol, a urobil tak základný krok k svojmu uzdraveniu, ale márne. Bez slova ma odmietol. Odvrátil hlavu a ignoroval ma."

Drožka zastavila pred Baker Street 221b. Keď sme vystúpili a koč odhrkotal preč, zostala som stáť na chodníku a povedala som doktorovi Watsonovi: „Nepôjdem hore, kým nebudem vedieť, čo odo mňa očakávate."

„Viete niečo o melanchólii?"

„Len málo." Pokúsila som sa o úsmev, ale namiesto neho sa mi podaril úškľabok. „Aj ja som mala v minulosti zopár záchvatov, zrejme to bude nejaká dedičná predispozícia. Podľa mňa príčina tohto stavu súvisí so splínom a najlepším liekom by mohol byť mierny záchvat hnevu… očistného hnevu. Súhlasíte, doktor?"

Zdalo sa, že moja odpoveď Watsona trochu zmiatla, ale odpovedal pevným hlasom: „Akákoľvek rázna zmena by určite bola na prospech veci."

„V tom prípade si myslím, drahý doktor, že by ste sa mohli pokojne vrátiť k svojej práci. Verím, že skôr uspejem, ak budem so Sherlockom sama."

Keď mi pani Hudsonová, Sherlockova milá a trpezlivá domáca, odomykala dvere jeho bytu, žmurkla na mňa a usmiala sa.

Vošla som dnu a v tej chvíli na mňa dýchla melanchólia v podobe šera. Zatiahnuté závesy na oknách a zhasnuté lampy urobili zo Sherlockovej obývačky tmavé podsvetie plné tieňov, uprostred ktorých som ho ledva uvidela na pohovke. Vlastne som videla len dlhú, beztvarú, nehybne ležiacu postavu.